

TERRITORIS SLIIRANI

art i sexe-dissidència
a la riba mediterrània

Pepe Devesa

Felipe Rivas

Mery Sut

Graham Bell

Pieza Crítika

Natalia Fariñas

Linda Porn

Anna María

Staiano

Miguel Calvet

giulia perla

tempesta

Mío García

BajoRufián

Lucía Egaña

Andrea Corrales

O.R.G.I.A

comissariat per Andrea Corrales

TERRITORIS INVERTITS

—art i sexe-dissidència a la riba mediterrània

Comissariat d'Andrea Corrales

Hi ha moltes maneres en les quals els cossos s'inscriuen en un territori. I moltes maneres en les quals els nostres territoris són part de la nostra pell / ulls / pràctiques / materials / possibilitats / companyies / llengües / mans. La comunitat LGTBIQ+ té una història llarga de desplaçaments, de resignificacions territorials, d'orientació en el món i de creació de comunitats subalternes, transitòries, lligades al plaer i a la supervivència, per parts iguals.

Aquesta exposició és una proposta per a obrir les formes on es constitueix un territori, on es posa en qüestió la idea mateixa de pertinença per a invertir-la, desnaturalitzar-la. Lxs artistes d'aquesta mostra són persones que encossen, que habiten la dissidència sexual i de gènere de formes molt diferents, alhora que comparteixen una quotidianitat que no pot desvincular-se de la terra que trepitgen, els teixits de les ciutats que habiten, les històries comunes en les quals nien, les lleis que afecten –en tots els sentits–, els espais de trobada i de desacord en un context situat. El cos ja és un territori, en relació amb el context, en simbiosi inevitable amb el seu mitjà. S'ha parlat del cos com a camp de batalla, però entre batalles també està la vida que sosté i la mort que ens dona el descans. Finalment, tot acaba passant sobre la gravetat que espenta els nostres cossos cap al sòl.

«Territoris invertits» és una proposició a reterritorialitzar les pràctiques artístiques i la vivència de la creació cultural d'artistes i creadorxs LGTBIQ+ que viuen en els territoris bandejats en el Mediterrani del reyno de España (o potser no sostenim una monarquia lxs habitants d'aquest país?), obrint el diàleg experiencial i cultural d'aquestes regions des de la mirada de algunxs dels seus artistes sexedissidents. Això és, plantejar la possibilitat de donar una mostra, una ullada, a un panorama parcial i relatiu de la creació contemporània des de la vivència, i no sobre aquesta. Aquesta exposició, en eixe sentit, no proposa cap temàtica –més aviat, la confronta–, sinó que ofereix mirades que se situen en aquestes superfícies profundes, i que es revelen connectades per una vivència/resistència compartida.

Un espai obert a invertir els territoris que ens constitueixen, i que alhora es troben invertits per nosaltrxs, on apostem la vida, el plaer, el desig i la resistència.

ANDREA CORRALES

Andrea Corrales Devesa (Alacant, 1988) és artista visual, performer, activista per la dissidència sexual i investigadora. Llicenciada en Belles Arts (UCLM), va cursar el màster en Investigació en Pràctiques Artístiques i Visuals (UCLM) i el PEI - Programa d'Estudis Independents (MACBA). Doctoranda en Indústries de la Comunicació i Culturals (UPV) i part del grup d'investigació IEP - Institut d'Estudis del Porno, combina de manera integrativa la seua activitat investigadora, artística i activista, el que dona com a resultat projectes que reflexionen al voltant del treball feminitzat (sexual i cultural), la teoria de la imatge, les polítiques del muntatge audiovisual i les seues indústries, la pornografia i els límits de la performance.

El seu treball ha sigut exposat en diversos països, així com dins i fora dels espais artístics, buscant sempre el contagi de sabers i l'experimentació formal/estructural.

<http://andreacorrales.art>

MIGUEL CALVET

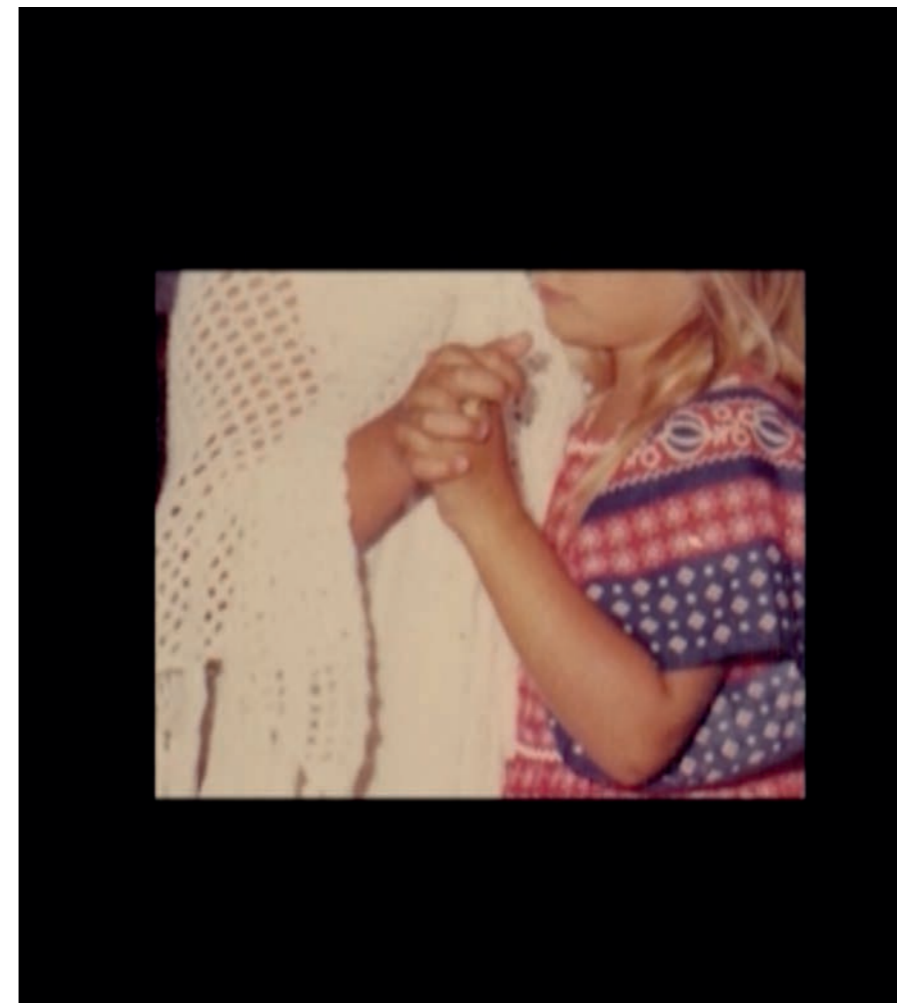
Un amor que va més enllà
de la vida i de la mort

El ángel de la guarda

Bust en fang

86 × 24

2001

ANNA MARIA
STAIANO

El curtmetratge relata una història autobiogràfica basada en la diversitat sexual i de gènere de l'artista. Documenta les dificultats de créixer i construir una identitat pròpia com una xiqueta queer en la societat heteronormativa i tradicional de Nàpols en els anys setanta. És una interpretació poètica i simbòlica de la dissidència sexual que explora la pressió social i familiar sobre les xiquetes en la societat catòlica per a convertir-les en «bones dones».

Més informació:

[https://
annamariastaiano.com/
solitaire/](https://annamariastaiano.com/solitaire/)

Solitaire

Vídeo. Color. 4.21'

2017

Ahoradxs
Tinta serigràfica, estilògraf. A3
Pendientes ardientes
Acrílic, estilògraf. A3
Bernarda
Tinta de bolígraf, estilògraf. A3

PIEZA CRÍTICA

AMPUTADXS, NUXXS, PELADXS, HURACANADXS, INQUIETXS, PARALITZADXS; D'ULLS DELINEATS I MIRADES INTENSES I DESBORDADES. DESENCAIXADXS DEL MÓN DEL DIA, ESCUPIDXS A la nit, ENTRE REMOLINS D'IRA I PREGUNTES QUE ESCLATEN COM A TRENS CALENTS CONTRA ELS SEUS TEMPLES. COBERTXS D'UN LLARG FUM QUE LXS MAREJA I ATRAU. ALIENADXS FINS A la INVISIBILITAT DELS SEUS PEUS QUE LES RETENEN. SUMERGIDXS EN L'ABISME DE LES MIL POSSIBILITATS. RODANT A BATECS I ESPASMES. INSEGURXS, PASMADXS, PLANTADXS EN UN ESDEVENIR DE CONFUSIÓ I DESIG. VERTIDXS, VIDRIOSXS, GEL SEC QUE ET CREMA EL CLATELL I ET CREMA ELS SOMNIS, COM FLAMES EMBULLADES EN L'AIRE D'UN RECORD RECENT. SOBRECARRIGADXS, DENSXS, ESTÀTIQUXS, ASSEGUDXS AL SEIENT D'UN VIATGE ETERN QUE NO LXS PORTA A CAP COSTAT. ESTANCADXS EN LA BUTACA ON SEMPRE SÓN ESPECTADORXS D'UN DESPLEGAMENT D'OBSCENITATS QUE LXS ENLLUERNEN I MANTENEN IL·LUMINADXS EN LA LLOTJA ON S'AFONEN ELS SEUS DESITJOS DISSECATS.

LOLA GIANCARELLI/PIEZA CRÍTICA

GRAHAM
BELL TORNADO

Aquesta intervenció en un catàleg d'art renaixentista El Renaixement Mediterrani consisteix en l'adició de fotografies de drag queens preses per Mike Phillips i Barry Shapiro i procedents del llibre *Forbidden Fantasies: Men who Dare to Dress in Drag* (Nova York, 1980). Als títols dels capítols del catàleg s'han afegit paraules impreses per a completar aquesta «okupació queer» que reclama una història de l'art que inclou la dissidència sexual i de gènere. Així doncs, hi ha capítols sobre Genet, Nàpols i el Mediterrani, els itineraris de la cultura lesbiana, la miniatura del Renaixement Cuir i el Mediterrani que ens unix en sodomia.

*El Renaixement
Mediterrani Queer*
27 × 24 × 4cm.
Llibre intervingut

GIULIA PERLA TEMPESTA

Por las calles és un dels possibles encreuaments entre l'espai públic i el sexe. és una cartografia de relacions i contextos.

Recórrer al mapa, als plans, als atlantes com a suport ve dels nombrosos desplaçaments realitzats des de sempre. des dels avorrits trajectes amb cotxe amb els pares fins a cada excursió breu i cada estada llarga, els mapes sempre han sigut companyes de viatge.

A través de simplificacions pactades de complexos entramats de carrers, llocs i històries em situen en els nous entorns. orientar-me m'ha semblat sempre necessari. però perdre'm ara també ho és.

Línies sinuoses o rectes fragmentades recorregudes pel meu dit índex fins al destí prefixat són les visualitzacions d'una cosa encara desconeguda.

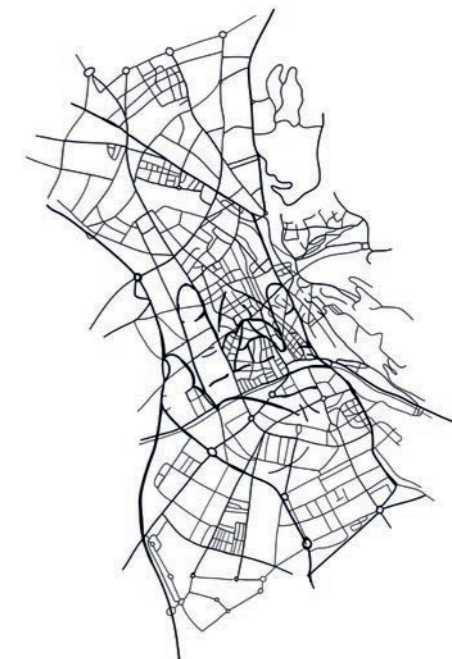
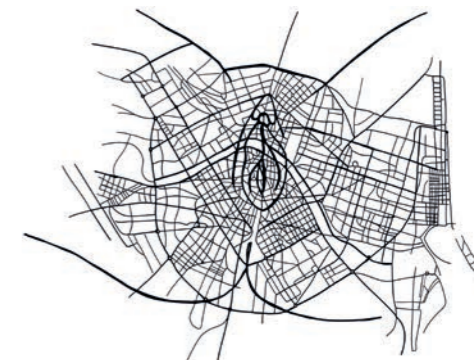
Conys urbans són mapes emocionals que torben l'objectivitat de l'estudi urbà introduint en això històries interpersonals i sexualitats no reprimides, que practiquen el desplaçament de la perspectiva genèrica i universal cap a relats micropolítics.

perdent el respecte a l'oficialitat i a la funcionalitat d'allò ideat per urbanistes i arquitectes que fan olor de despatx tancat, d'allò coordinat per mon pare i mon germà, respectivament aparellador i enginyer, traço a les ciutats nous carrers, línies ocultades d'històries d'amor, sexe i aliances. assumptes, aquests, que determinen les maneres de com després vivim les ciutats, de com circulem en elles i de com ens desplaçem entre elles.

Aquestes noves ciutats són la figuració de relacions que vaig tenint, una tensió cap a l'entrellaçar vincles, cap a una col·lectivitat afectiva en oposició a l'individualisme que van intentar inculcar-me de totes la maneres, tant la família com l'estat.

Transformar a través de la creació artística aquests mapes és representar d'una banda la complexitat de la construcció de la relacions, donar-li valor, perdurar i ressignificar en el meu imaginari també les que acaben, i d'altra banda les complexitats de la construcció de les ciutats, que a vegades són tan dures que quasi acaben amb tu.

Cap d'aquestes construccions és casual.

Por las calles
5 impressions A4 21X29,7mm
Dibuix digital
2013

LINDA PORN

Aquesta peça s'emmarca en la postpornografia. De nou, l'artista presenta les seues performances, així com incursions en la pornografia, una disciplina artística que treballa des dels anys 80 amb la performer i directora Annie Sprinkle.

Enuncia les violències cap a les treballadores sexuals per la llei d'estrangeria que solapa màfies i males pràctiques per a poder entrar a l'Europa fortalesa, que inclouen el racisme i l'explotació a les dones treballadores del sud global. Revela el treball sexual, per al seu reconeixement com una activitat econòmica i apunta sobre l'estigma que pesa com un martell sobre aquesta professió.

Put a Mestissa ha sigut exhibida en nombrosos festivals de cinema sobre treball sexuals a Amèrica Llatina, Europa i EUA. Ha sigut exhibida al MoMA i al CCCB de Barcelona, dins de Coreografies de Gènere, en Feminismes!

Put a mestiza
Vídeo. Color. 14'27
2014

MERY SUT

La interpretació del model de la Bolgia va vindre de la lectura d'un fragment de la nota 71z de Petrolio, inacabada i última obra de Pier Paolo Pasolini. En aquest fragment, Pasolini es refereix a l'estructura de l'infern en la Divina Comèdia de Dante, on les bòlgies representen la segona part de l'infern. Es caracteritzen per una constitució feta de dues corporeïtats i de dos sentits. Tenen dues cares i, per tant, són ambigües. Cada part d'elles s'ha desenvolupat de manera autònoma, mantenint la seua autonomia. En el Girone delle Bolge de l'infern de Dante estan els pecadors que van utilitzar la malícia de manera fraudulenta com a rufians i seductors, aduldors i afa-lagadors, simoníacs, mags i endevins, hipòcrites, lladres, consellers fraudu-lents, sembradors de dis-còrdia i falsificadors.

Serie Bolge
Collage fotogràfic
sobre paper tapís,
bolígraf
2013

MIO GARCÍA

Sembla impossible poder dibuixar un cos humà que englobe tota la diversitat, igualment el món animal es metamorfosa en cada medi natural que habita, eixe que ens estem carregant, connectar amb la seua energia per a desconnectar d'allò racional, d'allò intel·ligent. veure una cosa bella per a deixar d'ignorar-ho.

- Uacari calvo* (210 × 297 impressió digital sobre paper)
- Jilguero* (148 × 210 impressió digital sobre paper)
- Jackrabbit* (148 × 210 impressió digital sobre paper)
- Pelícano* (297 × 420 impressió digital sobre paper)
- Mandrill* (297 × 420 impressió digital sobre paper)

FELIPE RIVAS SAN MARTÍN

«Una de les tantes operacions crítiques que Felipe Rivas San Martín realitza, des de l'art, consisteix a tensar la digitalitat de les interfícies, traslladant-les a la superfície pintada d'un quadre que les fixa perquè l'espectador es detinga en allò que la seua condició d'usuari d'Internet, submergit en el vertigen del passatger, no li permet contemplar ni analitzar pausadament. Distanciament i estranyament pictòrics d'una ruptura del codi informàtic que revela a l'espectador el que oculta la velocitat de les aplicacions, mitjançant un viratge retrospectiu i introspectiu en el tractament de la imatge: un viratge que canvia la seua temporalitat i el seu estatut perceptiu en tornar-la matèrica en lloc d'evanescent, duradora en lloc de transitòria, concentrada en lloc de dispersa, pensativa en lloc de distreta.»
Nelly Richard. Fragment de la contratapa del llibre *Internet, mon amour. Infeccions queer/cuir entre digital i material*, Felipe Rivas San Martín, Écfrasis edicions, 2019.

Atlas tecnobarroco núm.1

Pinturas de interfaz

Acrílic i oli sobre tela

150 × 100 cm 2015

Hegemony

Bandera, impressió sobre tela

150 × 150 cm

2015; 2020

Síndrome de la desaparición femenina

LUCÍA EGAÑA ROJAS

Narrar la pròpia història per a construir comunitat ha sigut una clau de l'articulació política dels activisme del VIH, la qual cosa ha permès també polititzar una condició carregada d'estigma i vulnerabilitat social. Des dels inicis, l'epidèmia va ser construïda mediàticament com una infecció que afectava fonamentalment homes homosexuals, la qual cosa va difondre la falsa creença entorn de la invulnerabilitat femenina.

Es tracta d'un vídeo documental i testimonial a partir de la transferència de veus, on activistes compromesos amb el VIH comptaran la vivència d'unes altres. Els seus cossos escenificaran les veus de dones la imatge de les quals mai coneixerem, a causa de l'«imaginari masculinitzant de la infecció» (Meruane, 2012: 101).

Vaig treballar amb la recopilació de la psicòloga argentina Julieta Obiols, que durant tres anys va entrevistar dones heterosexuales, moltes d'elles, mares, portadores de VIH que procedien dels voltants de Buenos Aires i vivien en condicions de precarietat socioeconòmica. Les entrevistades negaven l'experiència que estaven travessant, culpabilitzant-se o victimitzant-se pel que els succeïa i mostraven posicions que reflecteixen el lloc que han tingut i tenen les dones en l'imaginari social de l'epidèmia: com a males esposes i males mares o culpabilitzades per una sexualitat considerada excessiva.

Aquest desplaçament de la veu i l'ús dels cossos dels activistes més visibles permet ampliar els imaginaris del VIH, alhora que mostrar com les experiències que han encarnat mediàticament la malaltia responen a relats masculinitzats marcats per la blanquitud. Finalment i per raons òbvies, «els qui moren per causes relacionades amb el VIH-SIDA són en la seua enorme majoria pobres, indixs, negrxs, exclouxs» (Dillon, 2004: 11), a pesar que això no es veja representat en les veus de l'activisme.

Síndrome de la desaparición femenina

Direcció, càmera i edició: Lucía Egaña

So directe i investigació Buenos Aires: Julieta Obiols

Guió: Lucía Egaña i Julieta Obiols

Correcció de color: Marielle Paon

Actors: Ernesto Orellana, Jorge Sánchez, Jon James Barousse i Víctor Hugo

Silvia, 19 años
 Lugar de procedencia: Toledo
 Identidad de género: Silvia se define como mujer transsexual.
 Lugar de origen: Colegio público Ciudad de Aquisición, Toledo.
 Ha elegido este lugar tras ser víctima de bullying durante su infancia, la etapa más vulnerable de su vida. Tras exteriorizar que de mujer quería ser actriz porno, y aunque su familia la apoyó con la situación que se creó después, recibió numerosas discriminaciones por parte del profesorado y otros alumnos. Algunos de los insultos que recibió fueron gordo, maricón o mala influencia. Su forma de empoderarse es a través de su feminidad.

BAJORUFIÁN

Nuestro es presenta com un arxiu inacabat de realitats tortes, que pretén crear una galeria de retrats realitzats en diferents ciutats, amb els quals reflexionar sobre la pertinença als espais.

El projecte es basa en un retrat col·lectiu que busca que els subjectes s'enfronten a un espai on han patit o han temut patir una agressió per la seua identitat

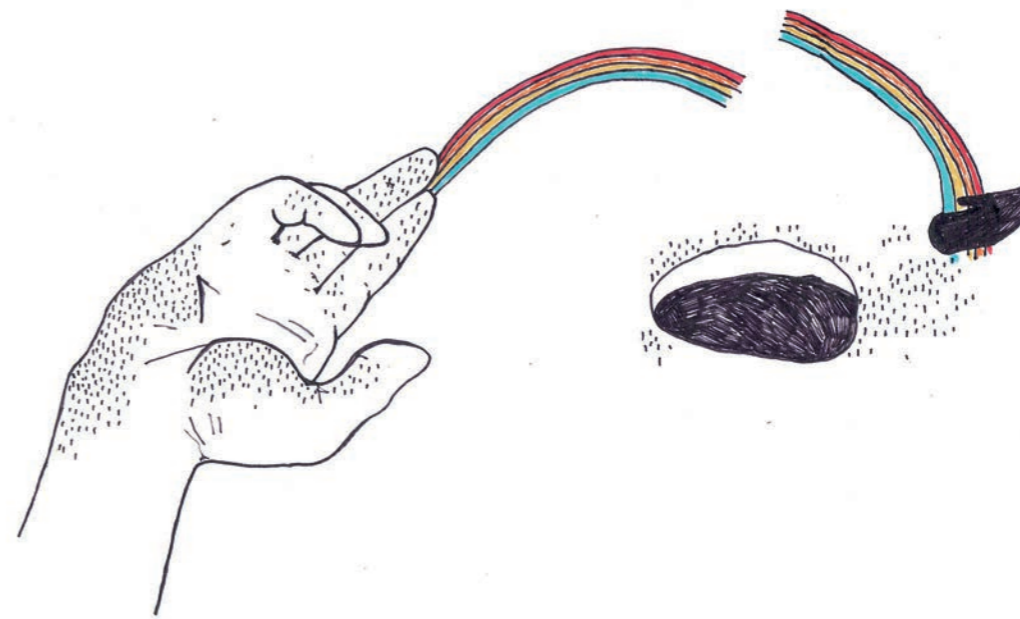
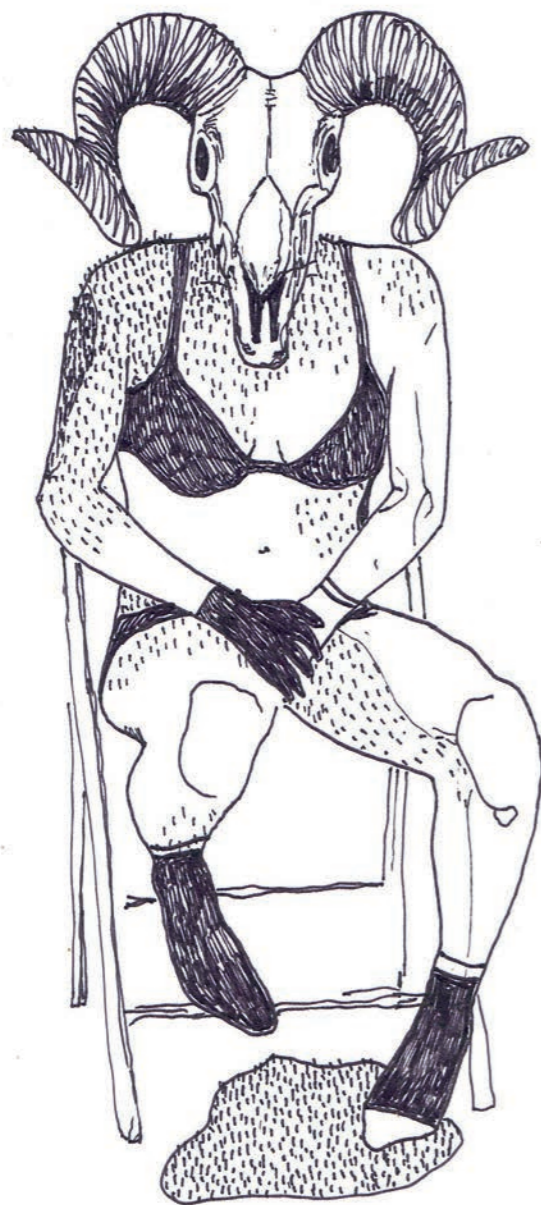
i/o expressió de gènere. El text que acompanya cada fotografia concedeix a lxs espectadorxs la possibilitat d'acostar-se a les seues vivències i contextualitzar les seues identitats, que poden estar travessades per diferents factors com la classe social, l'orientació sexual o la raça. Al final, aquestes experiències personals representen una problemàtica social i política. D'aquesta manera, diferents identitats dissidents s'apoderen d'un espai que els ha sigut negat. Parlem

Andy, 22 años
 Lugar de procedencia: Albacete
 Identidad de género: Andy se define como queer.
 Lugar de origen: Centro de especialidades trans, (Hospital policlínico), Cuenca.
 Tras decidir acudir a este centro para poder hormonarse, obtuvo una cita. En la consulta, el doctor comenzó haciéndole las preguntas que toda persona trans se ve obligada a responder: "¿Tienes amigos?" "¿La Primera Comunión fue un trauma?" "¿Te llevas mal con tus padres?" "¿Los padres te pegan?" "¿Con qué jugabas de pequeño?" Tras esto, le realizó lo que llamó "examen corporal" para comprobar qué genitales tenía. Esta inspección fue una agresión y una violación de su intimidad que le causó no querer volver a este lugar. En el mes de enero de 2019, le enviaron una carta dándole el alta, donde apuntaron que sufre una posible disforia de género y otros datos inventados. Debido a esto, la manera en la que se empodera es rompiendo dicha carta.

de la necessitat de resignificar aquests llocs i de crear noves realitats amb el nostre habitar en ells. Lxs models prenen consciència de si mateixxs, les seues mirades repton, posen amb tot el pes dels seus cossos sobre l'asfalt, caminen per un camí desviat de la norma i trenquen les seues pors convertint-los en orgull. Totxs nosaltres; trans, mariques, bolleres, marimatxos, lxs rarxs, lxs abjectxs, ja som ací, ocupant espais i fent-los nostres.

Nuestro
 Arxiu fotogràfic digital a color
 Paper fotogràfic Fujifilm mat 50 × 70 cm
 2018 -en procés

NATALIA FARIÑAS

Aquest llibre que tens entre les mans és un forat. La materialitat del dibuix i de les paraules està en constant joc de pesos amb l'espai, el paper, el silenci, el buit: allò que roman invisible però que contorneja la possibilitat del que existeix. A *Rainbow is broken* es mou entre el tu i el nosaltres, entre les llàgrimes pròpies que s'expandeixen fins a trobar-se en un univers queer que sura en la ressaca d'una gran festa: entre la meditació i el congost, entre la paràlisi proteccionista i el salt negativista, el salt al buit.

En el buit no existeix el temps del trauma psicoanalític: l'Estat i els seus dispositius d'acte complaença despleguen l'ara en un continuu etern, un dilatat espai terapèutic que conté la promesa que un dia «ho superarem: el temps ho cura tot». La negativitat per contra, conclou el temps tancat sobre si mateix. Un forat no té temps, no té promeses: té pels i té vertigen.

Aquest esdevenir del temporal produeix un efecte de dissociació que aquest llibre abandona: davant l'imperi de l'etern procés individual es presenta una manera de col·lectivitzar el nostre forat. Només un temps i moltes veus simultànies enfront de la imatge capitalista del viatger en el camí per l'acte superació. Aquest llibre és una angoixa col·lectiva, és posar totes les fulles de tardor a Paulo Coelho en la boca amb tots els whatsapps de la teua ex i que callen els dos.

Aquest llibre és un forat tan possible com present i que no amaga res més que el solc envaït de tinta sobre un moment concret, al qual li brollen pels i mosques.

A rainbow is broken

FACTURA Núm 10

8 de Junio de 2019

CLIENTE: Ezequiel

N.I.F.: _____ POBLACION: _____
 CALLE: _____ PAGO: _____

Cant.	CONCEPTO	Precio	IMPORTE
1	#26 Que me pongan la mujer que te gusta y hacer que a un hombre se folla		5€
TOTAL BRUTO		% IVA	IMPORTE TOTAL
			5€

ANDREA CORRALES

Working girl és una temptació a redefinir els límits entre el temps de producció i on es convidarà l'espectador per un temps limitat a disposar de la força de treball de la performer a canvi d'una retribució.

L'endemà de l'acció, l'artista rep una trucada de la institució artística XXXX, on la citen amb urgència sense aportar cap informació sobre la citació ni sobre la urgència. En arribar, la direcció de XXXX, junt a diverses administratives, violenten i amenacen l'artista per haver dut a terme, segons la seua lectura, «una activitat comercial», ja que la performance consistia a rebre, de facto, una retribució pel temps de treball de l'artista, com ja s'enunciava en el text de difusió i invitació de la peça. Es va parlar d'una possibilitat de denunciar l'artista per l'execució de la performance, a la qual cosa es va objectar, per part de la direcció, «com li agradaria», a l'artista, que això succeïra, «per a donar més bombo a la performance». Una de les administratives, de molt males maneres, va fer prometre a l'artista que buscaria les persones que havien participat en la performance i que els faria signar un document on afirmaren que l'artista havia retornat les retribucions. L'artista va procedir a buscar lxs participants, i fent-ho es va adonar que les còpies de factures que havien sigut disposades a la sala després de la performance havien sigut sostretes.

Una vegada l'artista va aconseguir trobar a lxs participants, i després d'haver signat els documents i aportat una fotocòpia de DNI, va procedir a l'enviament d'un correu amb tota la documentació i on demanava la devolució de les factures sostretes, ja que formaven part de l'obra i, per tant, de la seua autoria i propietat.

Encara, a dia d'avui, no li les han retornat.

Aquesta instal·lació vol ser un xicotet arxiu d'aquesta experiència situada, que reflecteix algunes tensions entre la idea d'autenticitat i còpia, acció, registre, buit i memòria, treball feminitzat i salari, així com entre autoria i autoritat.

Qué hace una chica como tú en un museo como este (post working girl)

9 còpia d'un bitllet de 5 € 120 × 62 mm

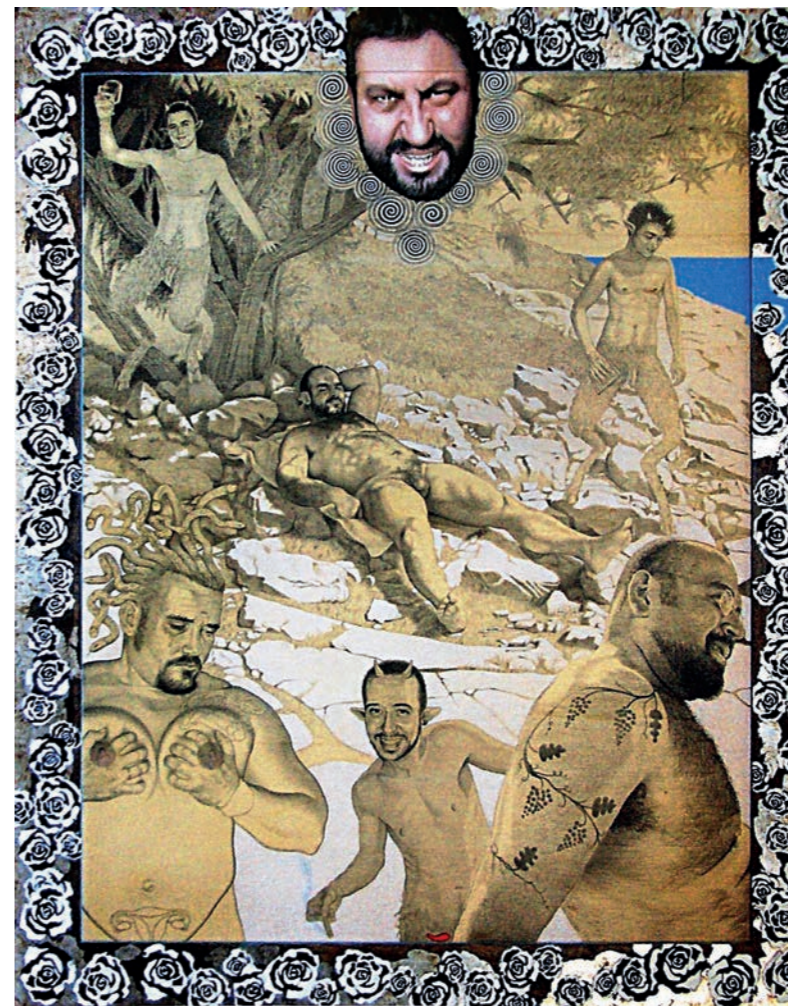
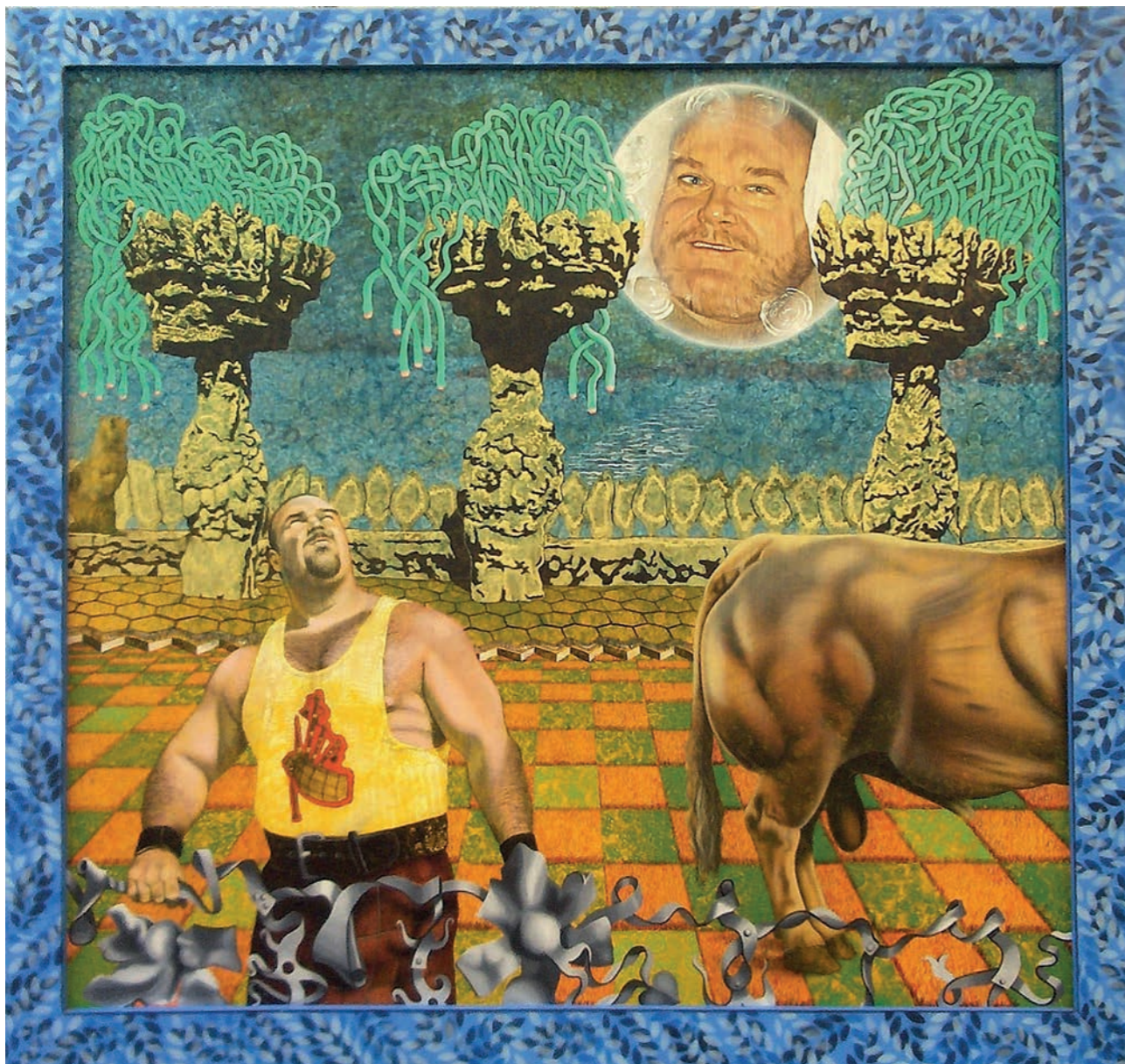
2 factures originals

O.R.G.I.A

Follarse la ciudad (des de 2009) és un projecte obert en el temps en el qual ens qüestionem l'ordre públic visual de la ciutat. Mitjançant canvis d'escala i una hibridació iconogràfica (tècnica, sci-fi, pulp, fanzinera...) el seu objectiu és revolucionar-lo, ressexualitzar-lo i fins i tot hipersexualitzar-lo. A través d'una invasió quasi alienígena perpetrada per una geganta-monstrua mutant (la nostra Autoeròtica), permutem uns certs valors simbòlics d'una mena d'arquitectura (fàl·lica), a més ressignificar uns certs espais (uns altres) com a fonts, edificis rars, etc. Així doncs, redefinim cada polis assaltada com un parc de jocs sexual per a «la invasora» (fins al moment, Barcelona, l'Havana i Benidorm, en tres subsèries diferenciades). En aquestes, i a partir «de l'assalt» d'elements icònics d'aquestes, s'inverteixen dicotomies com ara allò actiu i allò passiu, allò públic i allò privat, allò masculí i allò femení, allò estranger i allò nadiu o allò colonitzador i allò conquerit. En aquest escenari, el desig i la pulsio són motors per al caos i el desequilibri, els quals posen en solfa el característic joc d'aparences urbanita. D'altra banda, i a través de la perversió del concepte de souvenir, s'aspira així mateix a qüestionar la mercantilització turística que les principals capitals mundials realitzen de la seua imatge més depurada. En aquest tercer lliurament Autoeròtica irromp en l'skyline de Benidorm i agafa el icònic i inacabat edifici Intempo, en una aventura a cavall entre l'aquellarre i la farra, on se li enganxa un peculiar trio format per personatges d'ahir, de hui i de sempre de la nit benidormera.

La Ta, La Trix y La Car
 [Follarse la Ciudad vol. III. We love Benidorm]
 Sublimació sobre tovallola de platja, 160 × 80 cm., 2017-2019
 De la «Serie Follarse la Ciudad» (2009-...)

PEPE DEVESA

El particular barroquisme de Devesa, un horror vacui que resulta marca de la casa, fa que els quadres es desborden com volent superar els seus marges, com projectant-se en la mateixa realitat de la qual són reflex, per a insistir en la seua continuïtat fins i tot entre ells. Per això cada quadre és com una cicatriu, com un «sempre hi ha esperança» tatuat en un braç. Aquest és el camí de l'amor, una acadèmia del piacere e del dolore, on es mesclen des del principi esperances i il·lusions, trobades i pèrdues. [...] La cosa és que Devesa torna amb un autoretrat sota el braç, a gratcient —com va escriure Nilo Casares fa més de 10 anys— el costat esportiu de l'amor. Afig: «concentrat en la divisa, en la sort de logotip d'un cor les artèries i les venes del qual es van convertir, es van transformar en penis. Això és la distància de l'amor, el mateix amb què s'arma de valor per a plantar al davant l'espill (els quadres) a una medusa de penis, tantes gorgones de polles.»

El sueño de los faunos
120 × 70
Tècnica mixta sobre fusta
Jardín bearescocés
120 × 120
Tècnica mixta sobre fusta

TERRITORIS INVERTITS

11 juny - 4 juliol

MUCBE - Centre Cultural Convent de Sant Francesc

BENICARLÓ

Ajuntament
de Benicarló

BENICARLÓ,
CIUTAT DE
VALORS

mucbe